

καρπούς μεστώνει. Πρόσεξε σοῦ λέγω :
μὴ μὲ κεντρίξεις !

ANT. Σὲ τί σὲ πικραίνω,
καὶ σάναψε ὁ θυμός; Τάδολα ἐγκώμια
εἶναι γλυκὰ στὸν ἄντρα πὸν τὰξίζει.

P.M. Δὲν εἶν' ἐγκώμια τὰ δικά σου· δόλος
εἶναι. καὶ μὲ τὰ λόγια τὰπαλά σου
τὰ πράσινα φαρμάκια του ἀναδεύεις

ANT. Μὲ ὑποψιάζεσαι ;

P.M. Ὅχι ! σὲ γνωρίζω
μέσ' στὴν ψυχὴ ! Δὲ χόρτασες ἀκόμα ;
Θέλεις νὰ σκούξω τὴν κραυγὴ τοῦ ταύρου
πὸν σπάζει τὰ δεσμὰ κάτου ἀπ' τὴν κάμα
τοῦ μακελλάρη; Μπηγμένη στὰ στήθια
καιρὸ τὴν εἶχα, κι ὄνομα εἶχε μαῦρο :
Ζήλεια ! Ζητᾶς ἀκόμα νὰ μοῦ σκίση,
νὰ μοῦ σπαράξῃ τὴν καρδιά ; — πὸν πῆγα,
ὦ ψεύτη φίλε, μὲ τις κατηγορίες
πὸν σκόρπιζες, νὰ διώξω τὴν κυρά μου
καὶ τὸ πιστό μου ἀνίψι ! Καὶ δὲν πρέπει
στὴ μούρη νὰ σὲ χρούσω μὲ κλεισμένο
χερόφτι, ὅπως ταιριαίνει σ' ἕναν ψεύτη
καὶ συκοφάντη ;

ANT. Τὸ λαιμὸ νὰ μούχες
κόψει, πιδό λίγη θὰ λάβαινα πίκρα,
παρὰ μὲ τὴν ὀργὴ πὸν σὲ τυφλώνει !
Σὲ τί ἔφταιξα, πὸν φρόντιζα γιὰ σένα ;
Σοῦδωκα σὶμβουλὲς γιὰ τὸ καλό σου,
γιὰ τὴν τιμὴ σου...

P.M. Καὶ ἄδικος ὁ κόπος !
Σὺ κάρφωσες ὀλόγυρα στὴν κλίνη
τῆς ρήγισσας δρεπάνια τροχισμένα,
τὰ γόνατα τοῦ κλέφτη νὰ θερίσης.
Καὶ νύχτα ἐσὺ πασπάλισες ἀλεύρι,
νάφηση μὲ τὰ πόδια του σημάδια,
καθὼς στὸ χιόνι ἀφήνει ἀχνάρια ὁ λύκος.
Τί τῶφελος ; Ποιὸν ἔπιασες ; ποιὸν εἶδες ;
Ἄ ! ζήτη, ζήτη ἀπ' τὸν γκαβὸ τὸ νάνο
τοῦ Αὐγερινοῦ τὸ δρόμο νὰ κοιτάξῃ,
νὰ ρίξῃ μάγια μὲ τοὺς νεκρομάντες !
Τοῦ Ρήγα Μάρκου ἢ Ἰζόλδη, θὰ σοῦ ποῦνε,
ἔφτα καὶ δεκαφτὰ φορὲς πὼς εἶναι
ἢ ἀγνότερη πὸν φόρεσε κορώνα,
καὶ λάμπει μέσα στὶς ρήγισσες ὅλες
σὰν τὴ χρυσὴ τὴ ρήσα στὸ λαγγάδι·
καὶ σὰν προβαίνει ὀμπρὸς μου στὸ κατώφλι
λευκὴ, μὲ οὐράνια χρώματα ντυμένη,
μὲ τὰ ξανθὰ μαλλιά στεφανωμένα
μ' ἀσήμι καθαρὸ καὶ μ' ἀαρολίθια,
πετάει ὅλη ἢ καρδιά μου στὴν καρδιά της,
καθὼς πετάει τὸ λάφι στὴ βρυσούλα,
καὶ λησμονῶ πολέμους καὶ θριάμβους,
σφαγὲς καὶ δόλους, καὶ ξεχάνω ἀκόμα
τὰ γερατειά μου τὰ πικρὰ πὸν ἀλλάζουν,
μὲ νέα βλαστάρια ὀλανθισμένα πάλι !
Αὐτὸ νὰ πῆς στὸ νεκρομάντη νάνο,
πὸν σοῦ μαθαίνει δίβουλες μαγεῖες·
καὶ ξαναπὲς στοὺς φαύλους πὼς δὲν παίζουν
ἔτσι εὐκόλα μὲ τὴν καρδιά τοῦ Ρήγα !

ANT. Ρήγα δικαιοκρίτη, κι ἂν σὲ πρόσβαλα,

κάνω μετάνοια· δὲν εἶχα στὸ νοῦ μου
σὲ λύπη νὰ σὲ βάλω ἢ σὲ ὑποψία.
Γιατ' εἶναι ἀλήθεια ἢ ρήγισσα· Ἰζόλδη
δροσάτο ρόδο, φωτοβόλο κρίνο,
πετράδι λαγαρό, καθάριο στάρι.
Μὰ ὄρκό σου κάνω στὸ Αἷμα τοῦ Χριστοῦ μας,
πὼς εἶμαι ἀσπίδα σου γερὴ, καὶ κάλλιο
τόχω ἑκατὸ φορὲς νὰ ἰδῶ ὑψωμένο
τὸν Κύρ Τριστάνο στὴν κορφή τοῦ κόσμου,
γιὰ νὰ μπορέσῃ μὲ τάντρίκια στήθια
καὶ τὸ θρασύ του μέτωπο νὰ γίνῃ
προπύργιο στὸν ὀχτρό σου πὸν προβαίνει.

P.M. (σὰ φοβισμένος.)
Τί εἶπες ; ὀχτρός προβαίνει ;

ANT. Ρήγα Μάρκο,
τὴ θάλασσα διαβαίνει ὁ Φιεραμόντης
κ' ἔρχεται μὲ φουσατὰ νὰ χτυπήσῃ
τὴν Τινταγέλλη.

P.M. Ὡ Θεέ μου Παντοδύναμε,
πὼς τόσο ἐγὼ νὰ πέφτω στὴν ὀργὴ σου ! —
Τί θέλει αὐτὸς ὁ τρομερὸς κουρσάρος ;

ANT. Κι ἄλλα σφαχτὰ στὴν πείνα του νὰ σύρῃ·
κι ἄλλες γυναῖκες ὀμορφες νάρπάξῃ !
Σὰν τὸν αἰτὸ πὸν γύνεται στὸ λάφι,
ἔτσι κι αὐτὸς χυμίζει στὸν ὀχτρό του :
τὸν πνίγει, τὸν πατᾶ, τὸν κομματιάξῃ !
Καὶ μήτε ὁ Παλαμήδης, μήτε ὁ Ἀστόρρης
ὁ Ναρτικός, μήτ' ὁ Ἄλικος Βρουνῶρος
κ' οἱ ἄλλοι λεβέντες τῆς Ἀρχαίας Τάβλας,
μηδὲ τῆς Νέας, τοῦ γγίξανε τὰ στήθια,
πὸν σίδερα τὰ ζώνουν καὶ χρυσάφι.
Μόνον ὁ Τριστάνος μπορεῖ νὰ τὸ κάμῃ,
ἂν ξεκινήσῃ ἀγνάντια του, ἂν ἀφήσῃ
τὰ πλάνα του τραγούδια, πὸν τὸν κάνουν
ἀγγελικό, μὰ καὶ μωρὸ παιδάκι.

P.M. Καὶ πὼς νὰ τὸν ξεκόψω ἀπ' τὰ τραγούδια ;

ANT. Ξανάναψέ του τὸν πόθο τῆς μάχης.

P.M. Κι ἂν δὲν τάρεσῃ πιά ;

ANT. Δευτέρωσέ του
τὴν προσταγὴ.

P.M. Κι ἂν τὴν καταφρονέσῃ ;

ANT. Δὲν εἶσαι ὁ Ρήγας Μάρκος ;

P.M. Μὲ τὴ βία ;

ANT. Καὶ μὲ τὸ νόμο !

P.M. Κι ἂν ἀρνιέται ἀκόμα ;

ANT. Κόλεσε τότε τοῦ δήμιου τὴν τέχνη :
θὰ τὸν κριτῆ δεμένο κάποιον κριμα.

P.M. Λοιπόν, ξανὰ στὴν ὑποψία μὲ ρίχνεις ;

ANT. Ρήγα, μὴ μὲ ρωτᾶς. — Νά, ὁ Κύρ Τριστάνος !

(* Ακολουθεῖ)

Μεταφρ. Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΒΓΗΚΕ ΤΟ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΨΥΧΑΡΗ
ΣΤΟΝ ΙΣΚΙΟ ΤΟΥ ΠΛΑΤΑΝΟΥ
(15 ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ)

Καὶ πουλιέται 5 δρ. στὰ Γραφεῖα μας.